

Chương 6: Số điện thoại kỳ lạ

Lúc Cát Văn Kỳ đến công ty di động thì đã là ba giờ chiều, ánh mặt trời chói chang lướt qua đỉnh đầu, lưu lại cơn gió lạnh lạnh. Gió lùa vào cổ, khiến anh bất giác rút đầu lại, bước nhanh hơn vào phòng làm việc của Tô Niên.

“Chà, tạo hình của cậu hôm nay được đấy!” Tô Niên vẫn cầm chuột máy tính, đưa mắt liếc Cát Văn Kỳ một cái rồi lại vùi đầu vào màn hình với trò Đấu địa chủ đang chơi dở.

Cát Văn Kỳ ngồi xuống không chút khách khí, đặt cuốn sổ ghi số điện thoại trước mặt anh ta, đi thẳng vào chủ đề chính: “Nhanh chút, tôi không có thời gian để ở đây lằng nhằng với cậu, cậu đừng quên thời gian của tôi là tiền bạc!”

Tô Niên quẳng con chuột đang cầm trong tay sang một bên, trợn mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

“Sao cậu càng ngày càng không khách sáo gì với tôi vậy? Cậu coi đây là nhà cậu chắc?” Tô Niên sớm đã không hài lòng về việc Cát Văn Kỳ mỗi lần có chuyện mới đến tìm anh ta, còn những lúc không có chuyện gì thì chẳng bao giờ liên lạc, làm sao có thể khiến lòng dạ người bằng hữu lâu năm này thoải mái được?

Cát Văn Kỳ hít một hơi dài, nét mặt khô sở, nghĩ đến vụ án không có chút manh mối nào, anh ta lại thấy đau đầu.

“Cậu ấy à, còn không mau giúp tôi điều tra đi! Tôi bị vụ án này làm phiền đến sắp chết đây, lẽ nào cậu lại mong tôi ngày nào cũng mặt mày ủ dột?” Cát Văn Kỳ trong tình huống nào cũng có thể tìm ra được điều gì đó để nói, tài ở chỗ mỗi lần lại có một lý lẽ khác nhau.

Tô Niên không muốn nói thêm điều gì, Cát Văn Kỳ từ trước tới giờ vẫn thế, mỗi lần đứng trước mặt anh là cứ như một tên du thủ du thực vậy. Tuy anh ta là một thám tử tư nhưng không thể lúc nào cũng đến làm phiền anh, khiến anh phải làm trái với quy tắc! Nhưng ai bảo Tô Niên là một người tốt bụng, không thể cưỡng nổi sự dụ dỗ của Cát Văn Kỳ! Lần nào anh cũng mềm lòng.

Tô Niên cầm cuốn sổ đang để trên bàn, đăng nhập vào phần mềm trên máy tính với thân phận người quản lý, giúp Cát Văn Kỳ tìm kiếm những thông tin anh ta cần.

“Qua đây mà xem đi, hay để tôi in ra cho cậu một bản?” Tô Niên ráng sức kìm nén cơn giận dữ. “Tôi sẽ in cho cậu một bản, để tránh “cái máy tính” ngu ngốc của cậu làm hỏng cái máy tính của tôi!”

Cát Văn Kỳ nhếch miệng cười, suốt từ lúc anh ta bước vào cửa, đến giờ mới nhìn thấy nụ cười của anh ta, nhưng trông thấy bộ dạng gian xảo ấy, trong lòng Tô Niên lại cảm thấy không thoải mái.

“Cát Văn Kỳ, lần sau cậu đừng tới làm phiền tôi nữa, nếu không tôi sẽ thực sự trở mặt đấy!” Tô Niên thu lại nụ cười ban nãy, giở bộ mặt lạnh lùng nhìn Cát Văn Kỳ.

Cát Văn Kỳ không để tâm đến sắc mặt của Tô Niên, cầm lấy bản danh sách các cuộc điện thoại và tin nhắn vừa được in ra. Mặc cho Tô Niên lải nhải bên cạnh, anh ta hoàn toàn không nghe lọt tai bất kỳ lời nào.

Anh ta nhìn chăm chăm vào bốn số điện thoại trên tờ danh sách và nhíu chặt lông mày. Xem ra vất vả chạy một quãng đường dài đến đây cũng không phải là vô ích.

Một năm nay, bốn số điện thoại này thường xuyên liên lạc với Tiểu Như, về cơ bản mỗi ngày đều gọi đến một lần, do đó nhất định phải đưa họ vào tâm điểm điều tra. Cho dù họ không phải là hung thủ thì ắt hẳn cũng sẽ có hiểu biết tương đối về đời tư của cô ấy.

Cát Văn Kỳ đánh dấu bốn số điện thoại này rồi vất óc nghĩ cách thuyết phục Tô Niên giúp anh một lần nữa. Anh ngẩng đầu, cười híp mắt lại, đặt tờ danh sách trên tay xuống và tiến lại gần.

“Bạn tốt, đừng giận nữa mà! Tôi gọi điện cho cậu không chỉ vì muốn điều tra vụ án đâu, điều này còn chứng minh trong lòng tôi luôn có chỗ dành cho cậu đấy! Cậu thử nói xem, cậu và Lưu Khải đều là giám đốc của công ty di động, vì sao tôi không đi tìm cậu ta? Chẳng phải vì tình nghĩa giữa hai ta sao?” Nụ cười gian xảo của Cát Văn Kỳ khiến Tô Niên cảm thấy nghi ngờ, trông anh ta cứ như đang mời chào khách làng chơi vậy.

“Đừng nhìn tôi kiêu đó, tôi thừa hiểu tính cậu! Nói đi, cậu còn muốn gì

nữa?” Tô Niên đã quen biết Cát Văn Kỳ nhiều năm, đã sớm nhìn thấu con người anh ta. “Đừng nói là cậu định bắt tôi giúp cậu nữa đấy, tôi đã...”

“Ái chà! Là bạn với nhau bao lâu, lẽ nào tôi mở miệng mà cậu có thể không giúp sao? Ai khác nói không thể giúp thì tôi còn tin chứ tôi tuyệt đối không tin cậu lại như vậy!” Cái gã Cát Văn Kỳ này đã kịp làm anh phồng mũi trước khi nói ra yêu cầu của mình, anh ta quả là một cao thủ!

“Cậu... tôi...”

“Tôi biết cậu nhất định sẽ giúp tôi, vì thế...” Cát Văn Kỳ không đợi Tô Niên nói hết câu, đem mấy số điện thoại vừa đánh dấu đến trước mặt anh ta. “Mau tra giúp tôi chủ nhân của mấy số điện thoại này, tôi chỉ cần biết đó là ai là được rồi!”

Tô Niên bị Cát Văn Kỳ quay như chong chóng, đầu óc đã bắt đầu rối loạn, tuy lúc này nói là không muốn giúp bất kỳ điều gì nhưng lại ngoan ngoãn cầm lấy bảng danh sách.

“Trời! Kiếp trước, tôi nhất định là oan gia với cậu, vì thế ông trời mới đưa cậu xuống đây để trừng phạt tôi như thế này!” Tô Niên nói một thôi một hồi, bàn tay vẫn không ngừng giúp Cát Văn Kỳ tra cứu thông tin.

Cát Văn Kỳ với điệu cười “gian xảo” không nói thêm điều gì. Thực ra, trong lòng anh ta cũng cảm thấy hơi ngại ngùng. Lần nào cũng đến làm phiền Tô Niên như thế này, anh ta không khỏi có chút áy náy. Tuy ở trong xã hội hiện nay, với tình bạn thuần túy kiểu Âu Mỹ, mọi người đều thích lợi dụng nhau, nhưng trong lòng Cát Văn Kỳ, đây không phải là một kiểu lợi dụng.

“Ừm, cậu lại đây xem đi!” Tô Niên đưa cho Cát Văn Kỳ xem những thông tin mình vừa tìm thấy. “Cậu không được nói cho ai biết là tôi tiết lộ những thứ này với cậu đấy nhé, nếu không ngày tôi rời khỏi vị trí này sẽ không còn xa nữa đâu!” Tô Niên thở dài, anh biết mình không có cách nào để thoát khỏi sự đeo bám của Cát Văn Kỳ.

Cát Văn Kỳ không biết xấu hổ giành ngay lấy cơ hội này, anh ta chép lại tên họ của vài số điện thoại, đổi chiều từng cái một.

Người đầu tiên trong danh sách chính là Lương Mộc Tử. Thì ra, Mộc Tử nói không quan tâm đến Tiểu Như chỉ là giả, mặc dù không qua lại

chăm nom cô ấy song cô vẫn thường xuyên gọi điện, nhắn tin cho cô ấy. Nhưng cô bé Tiểu Như lại không thể hiểu được nỗi khổ tâm của người làm chị này.

Người thứ hai là Mễ Thừa. Cái tên này dường như Cát Văn Kỳ chưa từng nghe qua, vì thế anh ta đã vẽ một dấu chấm hỏi đằng sau nó. Đối chiếu với bảng danh sách các cuộc điện thoại gọi đến và đi, thì ra vào cái đêm Tiểu Như bị giết, bọn họ có liên lạc qua điện thoại, thời gian là 9 giờ 36 phút, kéo dài một tiếng đồng hồ. Vậy thì, có thể nói rằng thời điểm Lương Tiểu Như tử vong được xác định là sau mười rưỡi.

Người thứ ba là Đường Kiệt, nhưng toàn bộ những tin nhắn của Đường Kiệt chỉ là từ một phía, Lương Tiểu Như rất ít khi nhắn lại cho cậu ta. Xem ra, Lương Tiểu Như không có tình cảm gì với cậu ta.

Người thứ tư là một thuê bao ảo. Tần suất liên lạc giữa số điện thoại này và Tiểu Như cũng không phải là ít, hơn nữa, phần lớn đều là Lương Tiểu Như gọi đến.

“Số điện thoại này rất khả nghi!” Cát Văn Kỳ gõ gõ ngón tay trên tờ danh sách người dùng, đầu óc không ngừng xoay chuyển, muốn nhờ Tô Niên giúp anh ta kiểm tra thêm lần nữa.

Nhưng nhìn khuôn mặt Tô Niên đã bắt đầu tím tái lại, anh ta thấy khó mà mở miệng, đầu óc lại xoay chuyển thêm vài vòng để tìm ra một lý do hợp lý.

“Tô Niên, mấy giờ cậu tan làm? Hay là tối nay chúng ta cùng đi ăn cơm nhé, đã lâu không uống với nhau rồi! Gọi cả bạn gái cậu đến rồi chúng ta cùng đi!” Nụ cười trên mặt Cát Văn Kỳ đã trở nên méo mó, khiến cho Tô Niên không thể tin được.

Tô Niên bĩu môi, chép miệng nói: “Thôi đi! Lòng dạ cậu, tôi còn nhìn không thấu sao? Ừm, cầm danh sách qua đây, tôi tìm giúp cậu! Nhưng tôi đã nói rồi đấy, đây dứt khoát là lần cuối cùng!”

Lần nào Tô Niên cũng nói với Cát Văn Kỳ như vậy, nhưng mỗi lần nhìn thấy anh ta, anh lại không có cách nào để cúi đầu làm việc, ai bảo anh luôn không thể ngoảnh mặt làm ngơ với tên thám tử này chứ!

Tô Niên nhấp chuột vào phần người dùng, sau khi vào giao diện của hệ

thống, anh cũng cảm thấy kỳ lạ, thậm chí bắt đầu hoài nghi máy tính của mình gặp vấn đề. “Cát Văn Kỳ, cậu qua đây xem đi! Vì sao người dùng này chỉ gọi điện thoại và gửi tin nhắn cho một số điện thoại? Lẽ nào giữa họ có trò quỷ gì sao?”

Cát Văn Kỳ vội vàng đi tới, từ khi bắt đầu sử dụng số điện thoại này đến nay, chủ nhân của nó chỉ gọi điện, nhắn tin cho mỗi mình Lương Tiểu Như, không hề liên lạc với ai khác. Xem ra, số điện thoại này chỉ dành riêng cho Lương Tiểu Như, e rằng chỉ có cô ấy mới biết người này là ai.

Có lẽ đây chính là người đàn ông bí mật mà Hình Sách đã nói tới, chưa biết chừng cũng có thể là người bạn trai của Lương Tiểu Như mà bọn họ chưa từng gặp qua!

Trong đầu Cát Văn Kỳ đã xác định hướng điều tra đối với số điện thoại này, anh dùng chính điện thoại của mình để gọi đến.

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

“Tôi đoán đúng rồi, nhất định là người này!” Cát Văn Kỳ bỗng nhiên vỗ đùi, nói. “Tuy nhiên, cho dù biết người này là hung thủ, cũng không có cách nào phán đoán ra hắn là ai!”

Chủ nhân của số điện thoại này chưa biết chừng chính là người rất quen thuộc với Lương Tiểu Như, hơn nữa còn dùng một số điện thoại khác để liên lạc với cô ấy. Nếu vậy thì càng không có cách nào phán đoán được! Anh không thể điều tra rõ số điện thoại của từng người trong danh bạ điện thoại của Lương Tiểu Như. Hơn nữa, anh không có nhiều sức lực và thời gian đến vậy!

Cát Văn Kỳ nhắm chặt hai mắt, chìm sâu vào dòng suy nghĩ.

“Trời ơi, cậu ở đây suy nghĩ thì có tác dụng gì kia chứ! Nếu không biết người đó là ai, vậy thì sao không đi điều tra những người khác? Chưa biết chừng có thể phán đoán ra điều gì đó từ miệng những người khác, cậu không nên khổ não như vậy!”

Câu nói này của Tô Niên đã nhắc nhở Cát Văn Kỳ, nếu không thể tìm ra thứ này thì có thể tìm ra thứ khác chứ sao!

Cát Văn Kỳ lấy điện thoại và bấm số của Na Phàm. “Na Phàm, cậu đưa

điện thoại cho cô Lương, tôi muốn hỏi vài chuyện!”

Lương Mộc Tử cầm điện thoại, nhẹ nhàng hỏi: “Sao vậy?”

“Tôi muốn hỏi một chút, cô có quen ai tên là Mễ Thừa không?”

“Mễ Thừa ư? Cậu ấy là hàng xóm cạnh nhà chúng tôi, có quan hệ rất tốt với Tiểu Như! Tôi luôn cho rằng bọn họ sẽ tiến tới, nhưng...” Mộc Tử nghĩ đến việc Tiểu Như đã chết, không kìm được lại rơi lệ. “Mễ Thừa làm sao vậy? Cậu ấy có liên quan đến cái chết của Tiểu Như sao?”

“Bây giờ tôi vẫn chưa thể xác định rõ, cô cho tôi địa chỉ nhà đi, tôi phải qua điều tra cho rõ ràng!” Cát Văn Kỳ dập máy, cầm lấy tờ danh sách các số điện thoại, chẳng kịp chào tạm biệt Tô Niên đã rời khỏi văn phòng của anh ta.

Tô Niên nhìn theo dáng vẻ vội vã của Cát Văn Kỳ, bất giác thở dài.

“Cái cậu này, sớm muộn gì cũng bị chuyện của người khác làm cho chết mệt!”

Lương Mộc Tử ngắt điện thoại của Cát Văn Kỳ, nhìn về phía Na Phàm vẫn đang ngồi xỏm trên mặt đất kiểm tra đồ đạc của Tiểu Như, trong lòng không khỏi xót xa, nước mắt lại trào ra. Một sự thay đổi lớn bỗng nhiên xảy ra trong thế giới của cô, khiến cô không cách nào chấp nhận được.

Mộc Tử hít một hơi dài, vội kìm nén những giọt nước mắt rồi ngồi xuống xô pha.

Na Phàm ngẩng đầu nhìn khuôn mặt thất thần của Mộc Tử, hỏi: “Em làm sao vậy? Cát Văn Kỳ đã nói gì với em? Sao trông mặt em lại như kẻ mất hồn vậy?”

“Cái chết của Tiểu Như khiến em vô cùng đau lòng, em không muốn nỗi đau này lan đến cả những người xung quanh! Ban nãy, Cát Văn Kỳ nói là phải đi tìm Mễ Thừa, em không biết nếu biết tin Tiểu Như đã chết, Mễ Thừa có thể chịu đựng được không...” Ánh mắt của Mộc Tử hướng về phía cửa sổ, bầu trời bên ngoài hơi âm u, như cùng sánh đôi với nỗi lòng hiện tại của cô.

Na Phàm không tiếp lời. Anh biết, nếu anh nói tiếp, Mộc Tử sẽ lại

khóc. Anh không muốn nhìn thấy người con gái mình yêu thương phải đau lòng như vậy!